

РЕЙ БРЕДЪРИ КРАТЪК ПОСЛЕПИС

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

През дългия си живот никога не съм имал шофьорска книжка и не съм се учил да шофирам. Но преди известно време една нощ сънувах, че се возя по селски път заедно със своята гръцка муза. Тя седеше зад волана, докато аз бях на дясната седалка зад второ, учебно кормило.

Не можех да не забележа, че тя спокойно шофира с чисто бяла превръзка на очи и ръцете ѝ едва докосват волана.

И ми нашепваше идеи, мисли, огромни истини, невероятни лъжи, които бързах да запиша.

Накрая обаче настъпи момент, в който любопитно протегнах ръка и повдигнах края на превръзката ѝ, за да надникна отдолу.

Очите ѝ бяха от чисто бял мрамор като на древна статуя. Сляпа, тя гледаше право напред към пътя, което ме накара панически да се вкопча в моя волан. Насмалко да преобърна колата.

— Не, не — промълви тя. — Довери ми се. Зная пътя.

— Но аз не го зная!

— Всичко е наред — прошепна музата. — Няма нужда да го знаеш. Ако трябва да докоснеш волана, направи го съвсем леко. Затвори очи. А сега протегни ръце.

Направих го. Тя го направи.

— Ето, виждаш ли? — тихо попита моята вдъхновителка. — Остава още съвсем малко.

Пристигнахме. И всички разкази в тази нова книга бяха завършени.

„Нощен влак за Вавилон“ е почти истинска история — преди няколко години едва не ме изхвърлиха от един влак, защото се опитах да попреча на измама с карти. Оттогава си държа езика зад зъбите.

„Онова старо куче, което лежи в прахта“ е абсолютно точно описание на преживяванията ми в малък цирк край мексиканската граница, когато бях на двацет и четири години. Тъжна вечер, която ще помня до края на живота си.

„Нищо не се променя“ се роди, когато един следобед сред сумрачните лавици на една книжарница в Лонг Бийч се натъкнах на поредица гимназиални годишници от 1905 г. И на страниците им (невъзможно) сякаш безкрайно се появяваха лицата на собствените ми съученици от 1938 г. Изхвърчах като стрела от книжарницата и написах този разказ.

„Кой ще получи лъва, ако убият «МГМ»?“ е друг вариант на забавна действителна история. По време на Втората световна война МГМ беше „дегизирана“ като Самолетна компания „Хюз“, докато Самолетна компания „Хюз“ бе преобразена в „МГМ“. Как можех да не опиша тази комедия?

И накрая „Сляпо шофиране“ е спомен от времето, когато бях на дванайсет години и се запознах с катерещия се по фасадите на сградите Човек-муха. Такива герои не се срещат под път и над път.

Сами можете да се убедите, че когато музата говори, аз затварям очи и слушам. Веднъж в Париж траках, без да гледам, на пишещата си машинка в тъмна стая и за седемдесет нощи написах роман от 150 страници, без да видя какво се е получило. Ако това не е сляпо шофиране, какво друго?

Лос Анджелис
8 април 1997 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.